

Arrest

nr. 162 428 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 22 mei 2015 in eigen naam, en de tweede verzoekster en de derde verzoeker tevens als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 23 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partijen, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 15 september 2009 België binnen, en vragen op dezelfde dag asiel aan. Op 25 juni 2010 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arresten nrs. 51 614, 51 615 en 51 616 van

25 november 2010 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partijen.

1.2. Op 21 juni 2010 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 30 september 2010 wordt de aanvraag ontvankelijk verklaard. Op 6 september 2011 wordt de aanvraag ten aanzien van de eerste verzoekster ongegrond bevonden. Op 8 februari 2013 wordt de aanvraag ten aanzien van de tweede verzoekster, de derde verzoeker en hun minderjarige kinderen ongegrond bevonden.

1.3. Op 4 oktober 2011 dienen de tweede verzoekster en de derde verzoeker in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 118 229 van 31 januari 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 28 oktober 2011 dient de eerste verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 12 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 106 674 van 12 juli 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 30 april 2013 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 27 mei 2013 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 6 september 2013 ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 743.

1.6. Op 20 juli 2013 dienen de verzoekende partijen een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 3 september 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 642.

1.7. Op 6 september 2013 wordt de eerste verzoekster een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) voor drie jaar opgelegd. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 140 998.

1.8. Op 30 december 2013 dienen de verzoekende partijen een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 29 januari 2014 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 17 maart 2014 ongegrond bevonden. Tegen deze beslissing wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaak is gekend onder het nr. 157 320.

1.9. Op 6 mei 2014 dienen de verzoekende partijen een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 12 juni 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.10. Op 31 juli 2014 dienen de verzoekende partijen een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 15 oktober 2014 wordt de aanvraag zonder voorwerp verklaard.

1.11. Op 4 augustus 2014 dienen de verzoekende partijen een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 27 augustus 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.12. Op 15 oktober 2014 wordt aan de verzoekende partijen bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissingen wordt een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad. Deze zaken zijn gekend onder de nrs. 172 247, 173 120 en 172 227.

1.13. Op 26 februari 2015 diene de verzoekende partijen een zevende aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 6 maart 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekende partijen ter kennis wordt gebracht op 23 april 2015. Deze beslissing luidt als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.02.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 27.11.2014 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte; er wordt niet verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt.

Bovendien werd in de initiële aanvraag d.d. 26.02.2015 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft immers voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest (Arrest 63.836 Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 27 juni 2011). Daarenboven is het niet aan de gemachtigde van de minister om te onderzoeken of de aandoening waaraan betrokkene lijdt 'ernstig' is, wel kan de gemachtigde nagaan of er op een medisch getuigschrift melding wordt gemaakt van de 'graad van ernst' van de ziekte. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS d.d. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

(...)”

2. Over de rechtspleging

2.1. Het administratief dossier bevindt zich in het rechtsplegingsdossier van de zaken met nummers 157 320, 172 227 en 172 247.

2.2. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het werd ingesteld door de tweede verzoekster en de derde verzoeker, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen. De verwerende partij

stelt dat voormelde partijen geen belang hebben bij een eventuele vernietiging van de *in casu* bestreden beslissing, nu de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 30 december 2013 enkel gestoeld is op een aandoening van de eerste verzoekster. Volgens de verwerende partij kunnen de tweede verzoekster, de derde verzoeker en hun kinderen dan ook "*niet zelf een vordering instellen die erop gericht is een aanspraak waarvan zij niet aantonen dat zij hen toebehoort, nl. het verkrijgen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, gerealiseerd te zien (cf. RvS 25 april 2001, nr. 94.986)*".

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat de verzoekende partijen gegriefd zijn door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partijen bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Te dezen wijst de verwerende partij er in haar nota met opmerkingen terecht op dat artikel 9ter, § 1, van de Vreemdelingenwet van toepassing is op "*de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoon overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat (...)*" en dat er *in casu* geen enkel element voorligt dat toelaat vast te stellen dat de machtigingsaanvraag van 26 februari 2015 zou zijn gebaseerd op de medische problematiek van de tweede verzoekster, de derde verzoeker en hun kinderen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in het kader van de aanvraag van 26 februari 2015 enkel medische elementen werden ingeroepen met betrekking tot de eerste verzoekster, wat door de verzoekende partijen ook niet betwist wordt. Zodoende stelt de verwerende partij terecht dat de tweede verzoekster, de derde verzoeker en hun kinderen op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van voormeld artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Desalniettemin dient te worden vastgesteld dat het de verwerende partij zelf is die het klaarblijkelijk nuttig heeft geacht de namen van de tweede verzoekster, de derde verzoeker en hun kinderen eveneens te vermelden op de bestreden beslissing, zodat deze formeel gesproken ook in functie werd genomen van deze partijen.

Hoewel de eigenlijke beoordeling van de medische problematiek enkel de eerste verzoekster betreft, zal de bestreden beslissing *in casu* onderzocht worden in het licht van de stellingname die werd genomen in de bestreden beslissing. Aangezien het de verwerende partij zelf is die de tweede verzoekster, de derde verzoeker en hun minderjarige kinderen als betrokkenen heeft vermeld op de bestreden beslissing, kan zij niet ernstig verwijten aan diezelfde partijen dat ze opkomen tegen een beslissing die hun naam draagt.

Om deze redenen kan de exceptie van de verwerende partij *in casu* niet worden bijgetreden. Het beroep ingesteld door de tweede verzoekster en de derde verzoeker, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen, tegen de bestreden beslissing is ontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van het vertrouwensbeginsel, van het "objectiviteitsprincipe", van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast werpen zij een beoordelingsfout op.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"DOORDAT :

DVZ haalt in de beslissing dd. 06.03.2015 volgende reden(en) aan :

« (...) ».

TERWIJL :

Verzoekers stellen dat uit de inhoud van het SMG (standaard medisch getuigschrift) opgesteld door de dokter- cardioloog R.B.HH. (...) van AZ Monica te Deurne, daterend 27.11.2014

(stuk 2)

en het bijgevoegd ziekenhuisverslag door dezelfde dokter van AZ Monica opgesteld en gericht aan huisarts Dr. Elke Jorens te 2150 Borsbeek

(stuk 3)

duidelijk naar voor komt dat verzoekster te kampen heeft met diverse gezondheidsproblemen.

Dat dit verslag van de cardioloog de ziekenhuisopname betreft van 25.11.2014 tot 27.11.2014 met aanduiding van de huidige medicatie en een conclusie ;

Dat DVZ in haar de REDEN aanhaalt dat er geen ander medisch getuigschrift voorgelegd wordt, doch er is een getijpte bijlage van drie pagina's van dezelfde dokter, dat wij ook ter verduidelijking hierbij voegen (stuk 3)

Dat het verwonderlijk is dat DVZ zich beperkt tot een administratieve beslissing van onontvankelijkheid, daar waar nochtans meer dan voldoende medische gegevens, ook voorgeschiedenis, van verzoekster aangeduid is ;

Dat DVZ geen beroep gedaan heeft op de tussenkomst van een DVZ-arts om het SMG en het bijhorend stuk aan zijn advies te onderwerpen ;

Dat bij de beoordeling van een aanvraag machtiging om verblijf op basis van artikel 9ter het logisch is dat zowel de DVZ Administratie als de DVZ Arts rekening dienen te houden, niet enkel met de loutere medische gegevens doch ook de sociale en andere parameters welke rechtstreeks of onrechtstreeks de behandeling en de beoordeling van de gezondheidssituatie van verzoekster kan beïnvloeden ;

Ook preciseert de cardioloog R.B.H. (...) in zijn rubriek F van het SMG van 27.11.2014 dat het wel van belang is dat patiënte een huisarts heeft ;

In zijn rubriek G/Aantal bijlagen bij huidig attest : duidt hij een cirkel aan ;

Doordat de rubrieken van het Standaard Medisch Getuigschrift (SMG) te klein zijn heeft de cardioloog dr. R. H. (...) er een gedrukte versie van zijn verslag AZ MONICA bijgevoegd (3 pagina's) :

Hij bespreekt er achtereenvolgens : de antecedenten, de huidige problematiek, de onderzoeken, klinisch onderzoek, electrocardiogram, echocardiogram, labo, RX thorax, en eindigt zijn rapport met een Bespreking, de Huidige medicatie en een Conclusie ;

Dat uit de bewoordingen van het SMG en zijn bijlage van drie pagina's toch duidelijk blijkt wat de ziekte is, de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling : ons insziens kan enkel een dokter hierover besluiten doch geen Administratieve beampte ;

Dat door de beslissing van DVZ van 06.03.2015 van onontvankelijkheid er heel eenvoudig weg geen analyse laat staan synthese gemaakt wordt van het medisch dossier van verzoekster ;

Er werd dus geenszins rekening gehouden noch met de medische antecedenten, noch met de erg wankelende gezondheidstoestand van verzoekster,

Er werd dan ook geen gevolg getrokken uit het resultaat van de synthese uitgaande van de combinatie van de diverse factoren welke haar gezondheidstoestand beïnvloeden : zoals de andere sociale, familiale, herkomstlandfactoren welke ontegensprekelijk zowel het huidige als het evolutieve karakter van de gezondheidsrisico's van verzoekster zowel rechtstreeks als onrechtstreeks beïnvloeden ;

Zo is het dat Dienst Vreemdelingen in haar beslissing van 06.03.2015 geen rekening heeft gehouden met volgende factoren :

- bedreigingen, discriminatie, gewelddaden in het oorsprongland in geval van terugkeer en dit te wijten aan de azeri afkomst van de verzoekster (grootmoeder) en de gemengde azeri-afkomst van haar dochter (mevrouw G. L. (...)) en de problemen voor de minderjarige kinderen ;*
- de voortdurende zorg en ondersteuning voornamelijk door de dochter G. L. (...) als noodzakelijke mantelzorgster ;*
- de afwezigheid van woning : verzoekster heeft de woning verkocht korte tijd voor haar vertrek uit Armenië naar België, teneinde de transport-en visakosten te kunnen betalen ;*
- de nodige stabiliteit, rust, afwezigheid van stress die verzoekster nodig heeft, wil de gezondheidstoestand niet dramatisch en fataal achteruitgaan ;*
- de aanwezigheid van andere familieleden in het kerngezin ;*

Besluit :

DVZ heeft in haar snelbesluit van 06.03.2015 (op een aanvraag machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wet van 15.12.1980 van 26.02.2015 !) blijkbaar niet de nodige tijd willen nemen om een medisch advies te vragen aan de DVZ-arts op het SMG van 27.11.2014 met bijhorend hospitalisatieverslag van de cardioloog ;

De beslissing van DVZ is bijgevolg onvolledig gemotiveerd en gezien het hiervoor aangehaalde betreft het een verkeerde besluitvorming bij afwezigheid van rekening te willen houden met niet louter medische elementen welke een grote invloed op de gezondheidstoestand van betrokkene hebben ;

Dat na de rubriek REDEN eveneens vermeldt staat :

- dat T. R. (...) het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dd. 06.09.2013 betekend op 03.10.2013 ;*
- dat G. L. (...) en G. H. (...) reeds het voorwerp uitmaken van een inreisverbod dd. 17.03.2014 hen betekend op 06.06.2014 ;*

Dat men hieruit eenvoudigweg kan concluderen dat gezien deze voorgaande paragraaf in feite niets te maken heeft met de gezondheidsproblematiek, de afgevaardigde van DVZ besloten heeft het dossier niet door te sturen naar de DVZ-Arts voor advies, zoals gebruikelijk, doch het eenvoudig weg onontvankelijk te verklaren om deze redenen ;

Er kan enkel besloten worden dat het een gebrekkige besluitvorming is en dat de Administratie geen blijk geeft van goed bestuur door zelf over de inhoud van een medisch document (SMG en bijlage) te beslissen in plaats van zich te beroepen op het Advies van een Arts (DVZ-Arts of een andere neutrale Arts) ;”

4.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Het vertrouwensbeginsel,*
- Het objectiviteitsprincipe,*
- De motiveringsplicht,*
- De zorgvuldigheidsplicht.*

De verweerder stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van het vertrouwensbeginsel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De verweerder acht dit middel voorts niet ontvankelijk, in zoverre verzoekende partij de schending van de "motiveringsplicht" opwerpt.

Immers, er werd terecht reeds geoordeeld dat onontvankelijk is, het onderdeel (en a fortiori het middel) dat met het oog op een vernietiging van een verplicht te motiveren beslissing een motiveringsgebrek aanvoert, maar hiervoor geen wetsbepaling als geschonden aanduidt (cf. naar analogie: Cass. AR C.94.0369.N, 9.5.1997, Arr. Cass. 1997, 531).

Aan deze laatste vereiste beantwoordt volgens de verweerder niet de loutere vermelding van een motiveringsgebrek in termen van een schending van "de motiveringsplicht".

Er bestaan namelijk diverse types van motiveringsplicht, beheerst door onderscheiden rechtsregels en met eigen kenmerken.

De verweerder is derhalve van oordeel dat dit onderdeel van het enig middel van verzoekende partij in rechte onvoldoende behoorlijk is onderbouwd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd.

Voor zover de Raad de kritiek van verzoekende partij toch enige pertinentie zou menen te kunnen toedichten, en dus louter subsidiair, merkt de verweerder bijkomend nog op dat deze kritiek geenszins kan worden aanvaard.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen, voor wat betreft de beslissing houdende de onontvankelijkheid van aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf:
'(...)

Artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet stipuleert dat:
(...)

Terwijl conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:
"(...)"

In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift van verzoekende partij de graad van ernst niet vermeldt.

Deze vaststelling kan niet ernstig worden betwist door de verzoekende partij.

In het voorgelegde medische getuigschrift werd slechts het volgende vermeld:
"B/ DIAGNOSE: (gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend):
Thoracale pijn – Opname UZ Antwerpen – Overplaatsing AZ Monica 26-11-14
Verdenking luchtweginfectie"

Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte, doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst.

De beschouwingen van verzoekende partij dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan afgeleid worden uit het feit dat er sprake is van diverse gezondheidsproblemen (sic – dit blijkt niet uit het antwoord op vraag B) en uit het feit dat medicatie wordt vermeld, kan niet ernstig worden aangenomen als zijnde de vermelding van de graad van ernst in de zin van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de vraagstelling B werd beantwoord, volstaat niet om te besluiten dat de graad van ernst van de aandoening wordt weergegeven. In elk geval laat het antwoord op deze vraag (noch op de andere vraagstellingen) toe om de graad van ernst van de aandoening af te leiden.

"Anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, komt het de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk toe om in de ontvankelijkheidsfase na te gaan of de graad van ernst in het bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegd medisch getuigschrift is vermeld. Het komt hem inderdaad niet toe de graad van ernst inhoudelijk te beoordelen, doch hij mag, om na te gaan of de aanvraag al dan niet ontvankelijk is, wel beslissen of de graad van ernst al dan niet in het medisch

getuigschrift is vermeld. Daarbij is de gemachtigde van de staatssecretaris er niet toe gehouden een aanvraag ontvankelijk te verklaren, louter omdat een antwoord op de bewuste vraag B in het standaard medisch getuigschrift is gegeven. Hij is niet verplicht een antwoord te aanvaarden wanneer dat antwoord volgens hem niets over de graad van ernst van de aandoening zegt.” (R.v.St. nr. 223.745 van 5 juni 2013)

In tegenstelling tot hetgeen verzoekende partij voorhoudt dient conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is.

Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Zie in die zin:

“Anders dan in het bestreden arrest wordt aangenomen, komt het de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk toe om in de ontvankelijkheidsfase na te gaan of de graad van ernst in het bij de aanvraag om machtiging tot verblijf gevoegd medisch getuigschrift is vermeld. Het komt hem inderdaad niet toe de graad van ernst inhoudelijk te beoordelen, doch hij mag, om na te gaan of de aanvraag al dan niet ontvankelijk is, wel beslissen of de graad van ernst al dan niet in het medisch getuigschrift is vermeld. Daarbij is de gemachtigde van de staatssecretaris er niet toe gehouden een aanvraag ontvankelijk te verklaren, louter omdat een antwoord op de bewuste vraag B in het standaard medisch getuigschrift is gegeven. Hij is niet verplicht een antwoord te aanvaarden wanneer dat antwoord volgens hem niets over de graad van ernst van de aandoening zegt. Het komt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarbij als annulatierechter wel toe om te oordelen of de beslissing van de gemachtigde niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig of in strijd met de wet is.” (R.v.St. nr. 223.745 van 5 juni 2013)

Verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn, omdat er geen tussenkomst plaatsvond van een arts-adviseur.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris is nagegaan of aan de wettelijke voorwaarden werd voldaan (quod non). De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft geen medische beoordeling gemaakt. Terwijl art. 9ter, § 3, 3° Vreemdelingenwet ook niet voorschrijft dat ter zake een advies dient te worden verleend door een arts-adviseur.

De kritiek mist dan ook juridische grondslag.

Zie ter zake:

“3.14 Voor zover verzoekster laat gelden dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt zijn appreciatie te geven over de ernst van de aandoening, maar dat dient te gebeuren door de ambtenaar-geneesheer in de gegrondheidsfase, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in casu geen beoordeling heeft gegeven van verzoekers medische toestand, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in het standaard medisch getuigschrift van 9 april 2011 niet de graad van ernst van de aandoening wordt vermeld, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name het vierde lid §1 dat voorschrijft “ Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling” en heeft hieruit de gevolgen getrokken zoals voorzien in artikel 9 ter § 3,3°, van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard “ indien dit standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid”. Volgens verzoekster volstaan ook de andere vermeldingen die voorkomen in het standaard medisch getuigschrift, maar noch deze overtuiging, noch het algemeen betoog dat zij daarover ontwikkelt in het verzoekschrift zonder te

concretiseren welke vermeldingen in haar medisch getuigschrift dan wel volstonden, kunnen aan het voormelde afbreuk doen. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoeksters algemeen aanvoelen dat de verwerende partij er een strikte houding op nahoudt bij de beoordeling van de aanvragen om verblijfsmachtiging om medische redenen.” (R.v.V. nr.87.604 van 13 september 2012)

Verzoekende partij stelt nog dat de bestreden beslissing ten onrechte geen melding maakte van het verslag dd. 30.01.2015, dat aangeduid zou zijn als bijlage van het standaard medisch getuigschrift van 27.11.2014.

Verweerder laat gelden dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk werd gemotiveerd dat geen enkel ander medisch getuigschrift werd voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift.

De kritiek van verzoekende partij gaat aldus voorbij aan de werkelijke inhoud van de bestreden beslissing.

Terwijl verzoekende partij dwaalt waar zij stelt dat het verslag dd. 30.01.2015 de bijlage zou vormen van het standaard medisch getuigschrift dd. 27.11.2014.

In het standaard medisch getuigschrift dd. 27.11.2014 wordt aangeduid dat er geen bijlagen zijn (-). Het is ten andere evident dat een attest dat dateert van 27.11.2014 niet kon verwijzen naar een verslag dat dateert van 30.01.2015.

Het is bovendien niet duidelijk welk belang verzoekende partij heeft bij haar kritiek, nu nergens in dit verslag van 30.01.2015 melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening.

Verzoekende partij stelt dat rekening diende te worden gehouden met sociale en andere parameters, maar gaat daarmee voorbij aan het feit dat de vermelding van de graad van ernst een medisch element is, dat geen uitstaans heeft met andere elementen.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag van verzoekende partij om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

“Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch attest van 21 december 2010 dat verzoeker voorlegde hij zijn aanvraag van 12 januari 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aan vraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) Angst, Depressie (chronische onzekerheid) Oesofagitis”. In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (medicatie) en de duur ervan (één jaar).

Uit het medisch getuigschrift blijkt dat hij “diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aarden de ernst van de aandoeningen’ enkel wordt vermeld wat de aandoeningen zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker meent dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de woorden “chronische onzekerheid” en uit de rest van het medisch attest, kan hij niet worden gevolgd. Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest. 3.3.4. Waar verzoeker aanvoert dat de huidige versie van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet nog niet bestond op het ogenblik van het invullen van het medisch attest, merkt de Raad op dat verzoeker niet ontkent dat het hierboven geciteerde artikel 9 ter van de vreemdelingenwet wel al in werking was getreden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Verzoeker kon en diende dus te weten dat bij zijn aanvraag een medisch attest was vereist dat specifieke vermeldingen bevatte. Bovendien vermeldt het medisch attest dat verzoeker heeft voorgelegd ook dat de ernst van de aandoening moest worden beschreven.

De overige opmerkingen van verzoeker inzake de arts-deskundige en het oordeel of de gezondheidssituatie al dan niet ernstig is, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en doen in casu niet ter zake, nu de aanvraag van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard en de gegrondheid nog niet aan de orde is.

Verzoeker lijkt in het verzoekschrift te bevestigen wat in de bestreden beslissing wordt vermeld inzake het standaard medisch attest: "Ook al kon betrokkene op 13/01/2011 niet het standaard medisch getuigschrift aanbrengen dat slechts op 24/01/20011 gepubliceerd werd in het Belgisch Staats blad, dan nog ontslaat dat hem niet van in zijn aanvraag d.d. 13/01/2011 de drie vereiste medische gegevens mee te delen, gezien artikel 9 ter zelf in voege is sinds 10/01/2011."

in de bestreden beslissing wordt aan verzoeker niet verweten dat hij het standaard medisch attest niet heeft voorgelegd, de verwerende partij aanvaardt integendeel dat dit nog niet mogelijk was op het ogenblik van de aanvraag maar wijst er wel op dat artikel 9 ter van de vreemdelingenwet opdat moment al in voege was getreden, wat verzoeker niet betwist." (R.v.V. nr. 62.224 van 27 mei 2011)

Verzoekende partij voert nog aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte verwijst naar het feit dat verzoekers het voorwerp uitmaken van een inreisverbod.

Deze verwijzing werd ten overvloede opgenomen in fine van de bestreden beslissing, en vormt niet de determinerende reden van de bestreden beslissing, hetgeen blijkt uit een eenvoudige lezing van die beslissing.

Het middel faalt in feite en in rechte.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

4.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zetten de verzoekende partijen nergens in hun verzoekschrift uiteen op welke wijze zij het vertrouwensbeginsel en het "objectiviteitsprincipe" door de bestreden beslissing geschonden achten. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hiertoe is de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat "(h)et standaard medisch getuigschrift d.d. 27.11.2014 (...) geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte (toont)" en dat erin "niet (wordt) verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt" en dat bovendien "in de initiële aanvraag d.d. 26.02.2015 geen enkel ander medisch getuigschrift (werd) voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift". De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.3.3. De verzoekende partijen voeren bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats

te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

Aldus verwijst artikel 9ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet naar artikel 9ter, §1, vierde lid van diezelfde wet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Uit de samenlezing van de voorgaande bepalingen volgt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart indien de aanvraag niet vergezeld gaat van een standaard medisch getuigschrift dat niet ouder mag zijn dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag en dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt.

Te dezen voeren de verzoekende partijen aan dat uit de inhoud van het standaard medisch getuigschrift en het bijgevoegd ziekenhuisverslag duidelijk naar voor komt dat de eerste verzoekster te kampen heeft met diverse gezondheidsproblemen. De verzoekende partijen tonen evenwel niet aan dat het bedoelde ziekenhuisverslag van dr. R. H. werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Vermits de graad van ernst op straffe van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag in het standaard medisch attest moet worden vermeld, is het niet toegelaten dat de graad van ernst enkel uit bijlagen bij dat attest zou blijken. De wetgever heeft uitdrukkelijk een aantal precieze eisen willen stellen om misbruik van de regularisatieprocedure te voorkomen, waaronder het voorleggen van een medisch attest van een welbepaald model en waaruit onder meer de graad van ernst van de ziekte van de betrokkene moet blijken. Al is in het standaard medisch getuigschrift geen specifieke plaats voor de vermelding van de graad van ernst van de ziekte voorzien, die graad van ernst moet wel uit het medisch attest zelf blijken zonder dat zij enkel uit bijlagen moet worden gedistilleerd (cf. RvS 11 januari 2013, nr. 222.013). De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris uit het gegeven dat in het standaard medisch getuigschrift van 27 november 2014 wordt gepreciseerd dat *“het wel van belang is dat patiënte een huisarts heeft”*, niet heeft afgeleid dat een graad van ernst van de ziekte wordt aangetoond en dat hierdoor verduidelijkt wordt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt. Aldus tonen de verzoekende partijen niet aan dat in het standaard medisch getuigschrift van 27 november 2014 een uitspraak wordt gedaan over de graad van ernst van de ziekte. Bovendien wordt in de rubriek *“G/ Aantal bijlagen bij huidig attest”* een cirkel getrokken met daardoor een streep. Hieruit kan niet worden afgeleid dat in het standaard medisch getuigschrift wordt verwezen naar het bedoelde ziekenhuisverslag van dr. R. H., dat overigens dateert van een latere datum dan het standaard medisch getuigschrift. Nu dit ziekenhuisverslag geen deel uitmaakt van het standaard medisch getuigschrift en er in het standaard medisch getuigschrift niet naar wordt verwezen, kan dit verslag geen afbreuk doen aan de geldigheid van de bestreden beslissing, waar wordt gesteld dat *“(h)et standaard medisch getuigschrift d.d. 27.11.2014 (...) geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte (toont)”* en dat *“in de initiële aanvraag d.d. 26.02.2015 geen enkel ander medisch getuigschrift (werd) voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift”*.

In zoverre de verzoekende partijen opwerpen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris *“geen beroep gedaan heeft op de tussenkomst van een DVZ-arts om het SMG en het bijhorend stuk aan zijn advies te onderwerpen”*, wordt er op gewezen dat de bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet onontvankelijk

verklaart omdat er geen graad van ernst wordt vermeld in het standaard medisch getuigschrift van 27 november 2014. De vaststelling dat één van de verplichte vermeldingen niet voorkomt in het standaard medisch attest, wat tot de onontvankelijkheid leidt van de aanvraag, is een beoordeling die gedaan wordt door een gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris en niet door een ambtenaar-geneesheer. Enkel indien de aanvraag ontvankelijk wordt verklaard, wordt deze voorgelegd aan een ambtenaar-geneesheer die dan de graad van de ernst, zoals vermeld in het standaard medisch attest, zal beoordelen. Nu er *in casu* geen sprake is van een ontvankelijke aanvraag, kan de kritiek van de verzoekende partijen ter zake dan ook niet worden aangenomen. Bijgevolg diende noch een synthese, noch een analyse van het medisch dossier van de eerste verzoekster te gebeuren en kan het de gemachtigde niet dienstig worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de medische antecedenten of met de wankelende gezondheidstoestand van de eerste verzoekster, terwijl de graad van ernst van haar aandoening(en) niet bleek uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift. Evenmin diende de gemachtigde bij de beoordeling of er een standaard medisch getuigschrift wordt voorgelegd bij de aanvraag en of dit standaard medisch getuigschrift beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet rekening te houden met de voorgehouden bedreigingen, discriminatie, geweldsdaden in het land van oorsprong, met de voortdurende zorg en ondersteuning door de tweede verzoekster als mantelverzorgster, met de afwezigheid van een woning in Armenië, met de stabiliteit, rust en afwezigheid van stress die de eerste verzoekster nodig heeft en met de aanwezigheid van andere familieleden in het kerngezin.

Waar de verzoekende partijen voorhouden dat de vermelding in de bestreden beslissing dat "*Mevrouw T. R. (...) reeds het voorwerp uit(maakt) van een inreisverbod d.d. 06.09.2013, haar betekend op 03.10.2013*" en dat "*G. L. (...) en G. H. (...) reeds het voorwerp uit(maken) van een inreisverbod d.d. 17.03.2014, hen betekend op 06.06.2014*" in feite niets te maken heeft met de gezondheidsproblematiek van de eerste verzoekster, wordt er op gewezen dat deze paragraaf geen onderdeel uitmaakt van de motivering van de bestreden beslissing, doch betrekking heeft op de kennisgeving daarvan. Ten overvloede kan nog worden gesteld dat zelfs in de veronderstelling dat het om een motief zou gaan dat de bestreden beslissing draagt, het slechts een overtollig motief betreft, zodat de eventuele gegrondheid van de grieven ertegen, in het licht van de vaststellingen dat "*(h)et standaard medisch getuigschrift d.d. 27.11.2014 (...) geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte (toont)*" en dat "*in de initiële aanvraag d.d. 26.02.2015 geen enkel ander medisch getuigschrift (werd) voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift*", die het determinerend motief van de bestreden beslissing uitmaken, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9ter, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

4.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.3.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN